

NOVÝ HERCULE POIROT

Agatha
Christie®

TICHÁ NOC
HERCULA POIROTA

SOPHIE HANNAHOVÁ

*Agatha
Christie®*

TICHÁ NOC
HERCULA POIROTA

SOPHIE HANNAHOVÁ

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Slovenský spisovateľ,
Bratislava v roku 2024 ako svoju 2 295. publikáciu v elektronickej podobe.
Zodpovedná redaktorka Hana Brunovská
Prvé vydanie
Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

Preklad tohto diela vznikol s podporou Literárneho fondu.

Z anglického originálu Sophie Hannah: Hercule Poirot's Silent Night,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperCollinsPublishers, London 2023,
preložila Barbora Andrežalová.
Verše E. A. Guesta prebásnila Jana Kantorová-Báliková.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

Hercule Poirot's Silent Night © 2023 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Translation entitled *Tichá noc Hercula Poirota* © 2024 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature are registered
trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

„It Couldn't Be Done“ from *The Path to Home* by Edgar Albert Guest
first published by The Reilly & Lee Co. 1919.

Sophie Hannah asserts the moral right to be identified as the author of this work.

www.agathachristie.com

Cover Design © Barbara Baloghová 2024

Cover Photo © Cristina Mitchell / Arcangel

ISBN 978-80-551-9629-9

*Pre Kate Jonesovú,
ktorá je skvelá vo všetkom
a ktorej redakčné návrhy
túto knihu nesmierne vylepšili.*

POĎAKOVANIE

Obrovská vďaka patrí ako vždy Jamesovi a Mathewovi Prichardovcom, Julii Wildeovej a všetkým v Agatha Christie Ltd.; môjmu neuveriteľnému agentovi Petrovi Strausovi; môjmu úžasnému redaktorovi Davidovi Brawnovi (ktorý vymyslel dokonalý názov) a všetkým v HarperCollins; tiež všetkým mojim medzinárodným vydavateľom, ktorí odvedli takú skvelú prácu, že pomohli mojim poirotovským románom dostať sa k toľkým čitateľom na celom svete.

Ďakujem svojej rodine: Danovi, Phoebe, Guyovi a Brewsterovi, svojej mame a sestre; Emily Winslowovej za ako vždy jedinečnú redakčnú spätnú väzbu; Alexovi Michaelidesovi, môjmu „uzávierkovému dvojčaťu“, ktorý mi robil spoločnosť v horúčkovitom šprinte k uzávierke (a k ďalšej uzávierke, keď sme prvú zmeškali), a Alexovi a Kemperovi Donovanovcom za núdzové konzultačné služby!

Obrovské poďakovanie patrí Kate, ktorej som túto knihu venovala, za to, že celú šou neustále udržiavala v chode; Faith a Naomi, mojim geniálnym guru webových stránok a newslettera; a všetkým ľuďom z programu Dream Author, s ktorými som počas písania tohto románu mnohokrát diskutovala o jeho vývoji.

Ďakujem všetkým vám, ktorí čítate moje knihy a píšete mi, že sa vám páčili. Znamená to pre mňa veľmi veľa.

V neposlednom rade ďakujem webovej stránke Rightmove za inšpiráciu – konkrétne za to, že mi ponúkla podozrivo výhodnú kúpu sídla na pobreží Norfolk, ktoré sa ukázalo také lacné preto, lebo do piatich rokov určite spadne do mora.

PROLÓG

Silvester 1931

Môj experiment nefungoval. Odložil som pero a uvažoval som, že roztrhám hárok papiera na pružky. Nakoniec som ho skrkvál do hrboľatej gule, namieril som na oheň plápolajúci v kozube – a minul som.

Hercule Poirot, sediaci na opačnej strane izby, zdvihol zrak od knihy, ktorú práve čítal. „Nie ste so svojím úsilím spokojný, *mon ami*?“

„Deprimujúco zlyhávam.“

„Skúste pred seba položiť čistý hárok. Okamžite sa vám v mysli zrodia lepšie nápady.“ Zelené oči mu blúdili sem a tam medzi úhľadnou hrbou papiera v rohu stola a neúspešným pokusom v podobe skrkvanej gule, ktorý sa výrazne vynímal na pozadí jeho inak nepoškvrnenej londýnskej obývačky.

Vedel som, na čo myslím, a cestou po ďalší papier som mal rozhodne v úmysle upratať neporiadok, ktorý som narušil. Hercule Poirot nebol typ, ktorý by dokázal tolerovať, aby čokoľvek v jeho bezprostrednej blízkosti bolo na nesprávnom mieste dlhšie ako... koľko? Ak by som nič ne-

urobil, trvalo by sekundy alebo minúty, kým by ma požiadal, aby som odpratal svoje smeti?

Odhodlaný zachovať si reputáciu vzorného hosťa som sa rýchlo pohol. Pri mojom druhom pokuse už pristála pohoršujúca papierová guľa v ohni, kam patrila. Vrátil som sa do kresla bez toho, aby som si vzal nový list papiera. „Nechcete to skúsiť znova?“ spýtal sa Poirot. „Vzdávate sa svojho – ako ste to nazvali? Svojho ‚prvotriedneho‘ nápadu?“

„Niektoré nápady sú príťažlivé len dovtedy, kým sa ich človek nepokúsi uskutočniť,“ povedal som. Moja chyba bola, že som sa pokúsil spraviť z tohto svojho nápadu podvečernú zábavku, hoci mi je už jasné, že akýkoľvek druh zábavy je to posledné, čo by som v tom mal hľadať.

„Možno by ste mi mohli prezradiť, čo ste mali na mysli, ak to už nie je také veľké prekvapenie...“

„Vlastne o nič nešlo.“ Príliš som sa hanbil, aby som o tom hovoril. „Namiesto toho radšej vymyslím križovku.“

„Také tajnosti.“ Poirot pokrútil hlavou a oprel sa v kresle. „Vždy keď myslím na tajomstvá, spomeniem si na slová slečny Verity Huntovej v tých žiarivo červených večerných šatách. Pamätáte sa na ne, Catchpool?“

„Bohužiaľ, áno.“ Údajne múdru radu slečny Huntovej som považoval za tú najabsurdnejšiu táraninu, akú som kedy počul.

Poirot neprekvapivo zopakoval tú rozčuľujúcu axiómu, možno v nádeji, že ma vyprovokuje: „Ak sa niečo snažíte urputne utajiť, pripravte sa na tvrdú skúšku, ktorá vás čaká, a potom to povedzte celému svetu. A razom budete slobodní.‘ To je, myslím, veľká múdrosť.“

„Je to somarina,“ namietol som. „Oslobodí vás to len od samotného zatajovania – ktoré ste si vybrali v prvom rade pre-

to, lebo ste ho uprednostnili pred všetkým tým, čo by vás trýžnilo, keby ste to odhalili: od nekonečného zasahovania a otravovania, ktoré by nepochybne prichádzalo zo všetkých strán. A to len v prípade, že ste neporušili zákon. Ak by išlo o nejakého zločinca – povedzme vraha –, sotva by ho oslobodilo od šibenice, keby odhalil, že je vinníkom, všakže?“

Poirot prikývol. „Aj ja uvažujem v tejto súvislosti o vrahovi.“

Ani jeden z nás nevyslovil meno toho, koho sme mali neustále v hlave.

„Je to pravda,“ povedal. „Po spáchaní zločinov bola lešť nevyhnutným predpokladom na únik pred spravodlivosťou. Zaujímalo by ma však... Keby nebolo odhodlania udržať to strašné tajomstvo za každú cenu, nejestvoval by ani motív spáchať vôbec nejaké vraždy.“

„Zopakujte to, Poirot.“ Pomyslel som si, že som ho musel zle počuť.

„Je to zrejmé: keby sa vrah nerozhodol, že sa mu oplatí spáchať dve vraždy, len aby udržal tajomstvo...“

„To je vonkoncom nesprávne,“ prerušil som ho, neschopný zadržať svoje námietky. Jeho chybné vyhlásenie bolo pre mňa rovnako neznesiteľné ako preňho moja papierová guľa na podlahe. „Motívom tých vražd nebol strach, že sa to dozvedia iní ľudia. O to vôbec nešlo.“

„Akému klamu ste to podľahli? Isteže to bol ten dôvod!“

„Nie, nebol.“

Poirot vyzeral znepokojene. „Nechápem, čo tým chcete povedať, *mon ami*. Nepamätáte sa vari, že ste na vlastné uši počuli, keď vrah potvrdil...“

„Pamätám si to tak jasne ako vy.“ Bolo to len pred niečo vyše týždňom, keď Poirot svojím nenapodobiteľným spôsobom zmaril akékoľvek ďalšie utajovanie zo strany

vraha tým, že sám odhalil všetky skutočnosti prípadu. Jeho dedukcie boli v každom detaile správne, a predsa... aké fascinujúce a frustrujúce bolo, že sa tak veľmi mýlil v tom, prečo sa to všetko stalo – a že sa jeho omyl prejavil až teraz, o osem dní.

Hľadal som v jeho tvári známky toho, že sa len zabáva tým, ako ma skúša, ale žiadne som nenašiel; každúcke slovo myslel vážne. Aké nezvyčajné.

Na chvíľu som sa odmlčal a skúsil si predstaviť, že on má pravdu a ja sa mýlim. Zvyčajne to tak totiž bolo. Žeby toto bola bezprecedentná výnimka potvrdzujúca všeobecné pravidlo? Čím viac som si túto otázku prehadzoval v mysli, tým som si bol istejší: vraždy v Norfolku, ktoré Poirot práve tak brilantne vyriešil, neboli spáchané preto, aby sa udržalo vrahovo tajomstvo. Takýto úsudok bol prejavom hlbokého nepochopenia toho, čo sa odohralo v Nemocnici svätého Walstana a vo Frellingsloe House od ôsmeho septembra do Vianoc.

Ponáhľal som sa k Poirotovmu stolu a zo stohu čistého papiera som vzal štyri listy. Doteraz som napísal opis každého prípadu, ktorý Poirot vyriešil s mojou (nekonečne chybnou, ale vždy oddanou) pomocou. Ešte som však nezačal s prerozprávaním norfolských vražd. Až do tejto chvíle sa mi zdalo, že je na to príliš skoro.

Do večere zostávalo ešte niekoľko hodín. Za normálnych okolností by som sa do niečoho takého dôležitého nepúšťal na samom konci odchádzajúceho roka, no nebol som ochotný čakať už ani o sekundu dlhšie. Potichu som si povedal: „Nech múdry čitateľ posúdi, či motívom bolo alebo nebolo utajenie.“ Potom som vzal do ruky pero a vrátil som sa na samý začiatok...

19. december 1931

NEVÍTANÁ NÁVŠTEVA

1 S Poirotom sme debatovali o vzájomných prednostiach moriaka a kačky a o tom, čo z toho by malo byť súčasťou nášho vianočného obeda, keď sa ozvalo zaklopanie na dvere jeho obývačky vo Whitehaven Mansions. „Vstúpte!“ zvolal.

Bol som vďačný za prestávku. Dala mi čas na to, aby som zväžil, či som urobil všetko, čo bolo v mojich silách, a či teraz môžem rozumne priznať porážku. Prikláňal som sa k moriakovi, ale pravda bola, že som mal radšej kačku. Silné presvedčenie o dôležitosti tradície ma nútilo argumentovať proti vlastnej chuti. Keďže mal byť hosťiteľom našej slávnostnej štedrej večere Poirot, pravdepodobne by som mal dovoliť, aby bolo po jeho – k tomuto záveru som dospel, práve keď Poirotov komorník George trochu rozpačito nazrel do miestnosti.

„Ospravedlňujem sa za vyrušenie, pane, ale prišla za vami istá dáma. Nemá dohodnuté stretnutie, ale hovorí, že ide o mimoriadne dôležitú záležitosť. Domnieva sa, že to nemôže počkať ani do zajtra.“

„Môžem odísť...“ povedal som a napoly som sa zdvihol zo stoličky.

„Nie, nie, Catchpool. Zostaňte. Nie som naklonený tomu, aby som dnes popoludní prijal nečakanú návštevu. Všimol

som si, že od nepríjemností na americkej burze väčšina ľudí nedokáže presne odhadnúť naliehavosť svojej situácie.“

„To isté sme si všimli aj my v Scotland Yarde,“ odvetil som.

„Prichádzajú za mnou a naliehajú, že im musí pomôcť práve Hercule Poirot. *Eh bien*, trpezlivo si ich vypočujem a zvyčajne nejde o nič viac než o ľahko riešiteľné nedorozumenie – banálnu hádku s obchodným partnerom alebo niečo podobné. Nič, čo by zmiatlo alebo potešilo malé sivé bunky.“

„Áno. Maličkosti sa zveličujú a vnímajú sa ako katastrofy,“ povedal som a spomenul si na ženu, ktorá pred dvoma týždňami vtrhla do mojej kancelárie a žiadala, aby som vyšetril „krádež“ jej okuliarov. Na druhý deň mi zatelefonovala, že neznámy páchatel' ich vrátil do vrecka jej záhradníckeho plášt'a, inými slovami, sama si ich tam odložila a zabudla na to. „Považujte, prosím, túto záležitosť za uzavretú,“ vyhlásila rázne, netušiac, že takéto bolo moje rozhodnutie od chvíle, keď som ju prvýkrát zbadal.

V hrudi som pocítil uspokojenie, ako zakaždým, keď som si pripomenul, že uplynuli ešte len dva dni z mojej dvoj-týždňovej dovolenky od Scotland Yardu.

„Tak čo mám odkázať pani Surteesovej?“ spýtal sa George Poirota. „Tak sa volá vaša návštevníčka: Enid Surteesová.“

Keď to meno zopakoval, najradšej by som bol razom kdekof'vek inde. Mimovoľne mi stiahlo hrud'. Enid Surteesová. Aké zvláštne: Netušil som, kto to je, no bol som si absolútne istý, že chcem, aby ju George poslal preč. Nepočul som už o nej niekde niečo? Premkol ma strach. V Poirotovej obývačke bolo teplo ako vždy, ale na krku ma zrazu zamrazilo, akoby na mňa čosi dýchlo chlad.

Zostal som sedieť v kresle. Napokon, o nič nešlo. Jedna vec bola istá: ženu menom Enid Surteesová som nepoznal.

„Uvedte ju, George,“ pokynul Poirot. Keď komorník opustil miestnosť, dodal: „Vaša očividná neochota rozhodla v jej prospech, Catchpool. Je vám známa, *n'est-ce pas?*“

„Nie.“

„Aha. Tak teraz som zvedavý. Vaša tvár hovorí niečo iné. Nuž, čoskoro uvidíme. Možno ste zlomili srdce inej mladej žene.“ Zachichotal sa.

„Nikdy som nezlomil srdce žiadnej žene.“

„*Mais ce n'est pas vrai.* A čo Fee Springová? Ona...“

„Niektoré ženy si lámu srdcia samy a celkom... jednostranne,“ poznamenal som. „Ak je lámanie srdca aktívnym úsilím, môžem vás uistiť, že som sa mu nikdy zámerne nevenoval.“

„Ach. Takže toto si myslíte, priateľu?“

„Niekoľko priateľských slov so servírkou – nič viac, len prostá nevyhnutnosť, ak človek chce, aby mu v podniku priniesli kávu – a ona si to bez akéhokoľvek povzbudzovania vyloží...“

Moju obhajobu prerušilo ďalšie Georgeovo zaklopanie. Dvere sa otvorili a vošla žena zahalená do tmavomodrej vlnenej čiapky, kabáta a šálu. Hneď si začala všetky tri zvršky vyzliekať. George ich pozbieral z operadla pohovky, vycúval z miestnosti a zavrel za sebou.

Nevdojak som otvoril ústa a neubránil sa nedôstojnému zvuku, ktorý nedokážu primerane vyjadriť žiadne písomená abecedy.

Poirot sa postavil, natiahol ruku a tá neznesiteľná nešťastnica, ktorá sa sem votrela, mu ju okamžite potriasla. (Či som ju poznal? Ach, veruže áno!)

„Dobrý deň, madam Surteesová.“

Bola vysoká a kostnatá, mala zlatisté vlasy, hranatú

bledú tvár a prenikavo jasné modré oči. Vyzerala, aby som citoval jej obľúbenú obohranú pesničku, „ani o deň staršia ako šesťdesiat – pretože som sa vždy vyhýbala slnku, Edward, vieš? Mal by si začať robiť to isté, inak budeš mať do štyridsiatky vysušenú a vráskavú tvár a krk ako tvoj otec.“ V skutočnosti mala oveľa bližšie k sedemdesiatke ako k šesťdesiatke. V marci nasledujúceho roka by oslávila sedemdesiat rokov.

Nevolala sa však Enid Surteesová.

„Ahoj, mama,“ povedal som.

„*Pardon?*“ ozval sa Poirot. „*La mère?*“ Obrátil sa odo mňa k nej. „Vy ste...?“

„Volám sa Cynthia Catchpoolová, *monsieur* Poirot. Som Edwardova matka. Prepáčte, že som sa uchýlila k nečestnosti, aby som si poistila, že ma prijmete. Enid Surteesová je moja známa.“

Samozrejme. Odtiaľ to meno poznám. Bolo mi predstavené uprostred privalu iných mien pri príležitosti matkinho lobovania za to, aby som strávil Vianoce s ňou a so skupinou úplne cudzích ľudí v malej dedinke v Norfolku, ktorá „skutočne vyzerá, akoby bola až za samým koncom sveta, Edward. Je taká očarujúca.“

Podľa môjho názoru by za koncom sveta nemalo jestvovať už nič. Znelo to hrozne. V poslednom čase som si všimol, že sa mi čoraz menej chce opúšťať Londýn. Keď sa človek zatúlal príliš ďaleko za hranice tohto veľkého mesta, život a vitalita akoby ustrnuli, alebo prinajmenšom bojovali o dych.

A neexistoval v živote väčší boj, aspoň pre mňa, ako čas strávený v spoločnosti mojej matky. Už som uviazol v jednej neoblomnej tradícii, a to, že som sa k nej každé leto pripojil na letnú dovolenku v Great Yarmouthe. Nič by ma

nedonútilo pridať si k synovskému bremenu ešte zimné utrpenie. Vedel som, že ak jej to raz doprajem, matka bude očakávať, že sa to bude opakovať každý rok. Od svojich osemnástich rokov som nestrávil Vianoce ani s jedným z rodičov a nemal som chuť teraz začínať.

Moje prvé rozhodné „nie, ďakujem“ zrejme zostalo nepovšimnuté. Matka horlivo pokračovala vo svojom ťažení a moje pokusy dať jej najavo svoj nesúhlas prebýjala čoraz hlasnejším prúdom reči. Vymenovala ľudí, ktorí budú v Munby-on-Sea – medzi nimi aj Enid Surteesovú –, a rapovala o tom, aké úžasné Vianoce strávime všetci spolu, budeme sa hrať hry, o ktorých som nikdy predtým nepočul („určite oveľa nezbednejšie a provokatívnejšie než čokoľvek, čo by som dokázala sama vymyslieť!“), a to všetko v najkrajšom sídle v Anglicku: „Naozaj úžasné. Skvost! Dalo by sa povedať, že umelecké dielo. Frellingsloe House, pre priateľov známy ako Frelly – a čoskoro budeš jedným z nich, Edward! Nachádza sa na najodľahlejšom cípe pobrežia Norfolk, na okraji pomerne dramatického útesu. Od zadných dverí vedie cesta priamo k schodom, ktoré ťa dovedú na malú pláž. To je pre teba ako stvorené! Viem, ako rád sa ponáraš do ľadovej vody. A výhľad z domu je nádherný. Vidíš až do... ktorejkoľvek krajiny tam za morom.“ Mávla rukou náhodným smerom. Potom sa jej tvár skrivila. „Toto je možno tvoja posledná šanca vidieť Frellyho, miláčik.“

„Vidieť dom, o ktorom som ešte pred chvíľou nevedel, že existuje, nie je mojou osobitnou ambíciou,“ utrúsil som.

„Je to strašne smutné,“ pokračovala mama. „Obávam sa, že úbohý starý Frelly je odsúdený na zánik – hoci len preto, že všetci sa príliš ľahko vzdávajú. Erózia pobrežia v tej-

to časti Norfolku je jednoducho príšerná. Má to niečo spoločné s hlinou na útese. Nechápem, prečo sa nikto nepodujal na to, aby nahradil nevhodnú hlinu lepším druhom. Určite niekde nejaká je. Iste by ju niekto dostatočne dôvtipný dokázal nájsť a privieŕť do Munby. Všetci sa musia prestať vyhovárať a niečo urobiť, inak chudák Frelly čoskoro spadne do vody a odplaví ho. Vyriešila by som to sama, lenže... nuž, to mi sotva prináleží. Okrem toho sa v hline nevyznám. A navyše ani poriadne neviem, ako túto záležitosť nadhodiť, aby sa to mohlo prediskutovať, keď sa o nej nikto v rodine nikdy nezmenil. Všetci na to však myslia každú minútu. Nad všetkým sa vznáša strach z blížiacej sa tragédie. Odborníci tvrdia, že Frellymu zostávajú nanajvýš tri až štyri roky.“

Nič z toho, čo povedala, neznelo ani trochu lákavo – ani nešťastný dom, ktorý mali pohltiť vlny, ani atmosféra hrozacej katastrofy, ktorá podľa matky prenikala do každej štrbiny a komory ohrozenej budovy. Predpokladajúc, že jej dramatické opisy budem považovať za rovnako neodolateľné ako ona sama (usilovne ignorovala skutočnosť, že mám vlastný rozum a vkus a nie som len jej mladšou mužskou kópiou), pokračovala vo vymenúvaní všetkých rozkošných aj hrôzostrašných detailov, na ktoré si v súvislosti s Frellingsloe Housom a jeho obyvateľmi dokázala spomenúť: jeden člen rodiny zomieral na vzácny druh rakoviny; v dome žili dve sestry, ktoré sa navzájom nenávideli; ich rodičia nikdy neodpustia rodičom ich manželov (Nepýtal som sa prečo. Zdalo sa, že ide o príliš veľa generácií z príliš mnohých rodov. Človek by musel byť genealóg, aby sa stíhal orientovať.) a miestny lekár, ktorý si vo Frellingsloe House prenajal izbu, bol pravdepodobne zamilovaný do

ženskej hlavy rodiny, „alebo prinajmenšom zrejme nie je zamilovaný do ženy, s ktorou je zasnúbený. Je to veľmi zvláštne, Edward.“ Medzitým ženská hlava rodiny, na ktorej meno som si nedokázal spomenúť (možno to bola Enid Surteesová), „určite mala niečo za lubom“ s iným nájomníkom domu, mladým vikárom.

Matka tiež zamrmlala niečo o finančných ťažkostiach, ktorých príčina bola záhadná, ako naznačila – hoci to možno vysvetľovalo prítomnosť dvoch platiacich nájomníkov v dome.

Keď som s hrôzou počúval podrobnosti o tomto chaose, do ktorého sa ma pokúšala vtiahnuť na tieto aj všetky nasledujúce Vianoce, rýchlo som vyhútal plán, ako ju odhnať. Vymyslel som si, že som sa už s niekým dohodol, a dúfal som, že táto dohoda bude pôsobiť ako neotrasiteľná prekážka. Povedal som jej, že som pozvaný stráviť Vianoce s Poirotom a že som toto pozvanie prijal a všetko je už dohodnuté. (Keď som mu to neskôr naznačil, moja maľá lož sa napokon stala pravdou.)

„Ak smiem niečo povedať, madam Catchpoolová...“ Tvrdý podtón v Poirotovom hlase ma vrátil k našej súčasnej nepríjemnej situácii. „Mnohí ľudia by mali námietky voči návštevníkovi, ktorý sa k nim votrie pod falošnou zámenkou. Ja som jeden z nich.“

„A za to vás chválím.“ Matka naňho súhlasne pozrela. „Aj ja by som mala veľké námietky.“ Posadila sa do kresla najbližšie ku kozubu. „Radšej hovorím pravdu, keď je to možné, ale... nuž, viem, že chápete, aký komplikovaný môže byť život, *monsieur* Poirot. Práve vy! Prečítala som každé slovo, ktoré Edward napísal o vašich spoločných pozoruhodných činoch, takže viem, že aj vy v záujme do-

siahnutia cieľa občas ohýbate pravdu. Keby som uviedla svoje pravé meno, môj syn by vás vyzval, aby ste ma poslali preč. Som si istá, že o tom ani neviete, ale už roky ho žiadam o stretnutie s vami. Edward mi vymenoval už všetky možné výhovorky, prečo sa to nemôže uskutočniť. Rád si drží veci oddelené. Podľa mňa si myslí, že by som sa vám mohla zdať trochu... *de trop*, ako by ste povedali vy a vaši francúzski krajanovia.“

„Nie som Francúz, madam. Som...“

„Dalo by sa zariadiť, aby nám váš človek priniesol čaj?“ pokračovala matka. Obrátila sa a s očakávaním pozrela na zatvorené dvere salóna. „A možno aj niečo chutné na zahryznutie? A potom môžeme rozobrať tú záležitosť – veď čoskoro budeme musieť vyraziť.“

„Vyraziť kam?“ opýtal som sa. „Akú záležitosť?“

„Vianoce. Môžeš sa vzpierať, koľko chceš, Edward, ale nič s tým neurobiš: obávam sa, že ty a pán Poirot nebudete môcť stráviť Vianoce spolu v tejto... izbe.“ Pozrela na strop a potom na okno. Uvažoval som, či porovnáva veľkosť Poirotovho obytného priestoru s väčším a veľkolepejším Frellingsloe Housom, alebo možno so svojím vlastným domovom: obrovským vlhkým farmárskym domom v Kente, v ktorom som strávil detstvo a ktorého drevené trámy mi pripadali ako väzenské mreže.

„Ale to nič,“ povedala veselo. „Bude ešte veľa ďalších Vianoc, keď si obaja budete môcť robiť, čo sa vám zapáči – Edward si rád robí, čo sa mu zachce, a predpokladám, že vy tiež, *monsieur* Poirot. Tento rok však strávite Vianoce so mnou v Munby-on-Sea.“

To neprichádza do úvahy, protestoval som v duchu dôrazne. Vianoce s Poirotom vo Whitehaven Mansions boli

tou časťou mojej dvojtýždňovej dovolenky, na ktorú som sa náramne tešil.

„Neunúvaj sa s námičkami, Edward,“ vyhlásila matka. „Dnes popoludní sa tam obaja vyberiete so mnou, len čo si dáme čaj a koláčiky. *Monsieur Poirot* na tom bude sám trvať, keď si vypočuje môj príbeh.“

Premýšľal som, či očakáva, že Poirot vyčaruje zo zá-
suvky písacieho stola podnos so zákuskami.

„*Quelle histoire, madame?* Aký príbeh?“

„Ten o Stanley m Nivenovi,“ odvetila matka ostro, akoby sme mali vedieť, o koho ide. Pokiaľ mi pamäť slúžila, jeho meno nebolo na zozname účastníkov norfolského vianočného utrpenia. „Všetkých to veľmi znepokojuje, preto to chcem raz a navždy vyriešiť,“ pokračovala. „Čo iné by som mala robiť? Sedieť a hľadieť z okna na nekonečné lámajúce sa vlny s vedomím, že môj syn je v Londýne v spoločnosti práve toho muža – jediného muža na svete, trúfam si povedať –, ktorý nám určite dokáže pomôcť?“

Z toho som usúdil, že matka sa zabývala vo Frelling-
sloe House už pred Vianocami, keďže z jej domu v Kente nebolo vidieť žiadne vlny. Rozmýšľal som, či sa s otcom už úplne vzdali akéhokoľvek úsilia tráviť spolu čas pod jednou strechou. Aj keby to tak bolo, ani jednému by som to nezazlieval.

„Kto je Stanley Niven?“ spýtal sa Poirot. „Čo za problém spôsobil?“

„Ach, on osobne už nikoho neobťažuje – hoci v minulosti to tak muselo byť, inak by ho niekto neovalil po hlavu ťažkou vázou,“ vysvetlila matka.

„*Monsieur Niven* bol napadnutý?“

„Viac ako napadnutý. Bol zavraždený. Samotný pán Niven

však nie je vôbec dôležitý. Je to celkom nepodstatný cudzinec. Lenže tým, že sa nechal zavraždiť práve tam – v tej izbe na tom nemocničnom oddelení –, vytvoril podstatný problém pre moju veľmi dobrú priateľku. Vlastne pre celú jej rodinu.“

Áké typické pre moju matku, vravel som si v duchu, myslieť si, že na vražde človeka záleží len vtedy, ak má negatívny vplyv na ňu a jej priateľov.

„*Monsieur* Niven bol zavraždený v nemocnici?“ spýtal sa Poirot.

„Áno, je to také miestečko neďaleko Munby-on-Sea: Nemocnica svätého Walstana, kde by mali životy zachraňovať,“ dodala matka ostro, akoby nešťastný osud Stanleyho Nivena dokazoval zásadnú nefunkčnosť celej inštitúcie. „Pokiaľ viem, zamestnanci Nemocnice svätého Walstana neprišli na žiadny nápad, ktorý by viedol k dolapeniu vraha, rovnako ako ani norfolská polícia.“ Rozhodila ruky. „Obe strany dúfajú, že to vyrieši tá druhá. Ľudia z Munby sú zvláštni, *monsieur* Poirot. Zdá sa, že nemajú motiváciu s tým niečo urobiť. Rozmýšľam, či je to tým, že žijú tak blízko mora. Na pobreží si človek neustále pripomína, že už nemôže ísť ďalej.“ Prikývla, ako zvyčajne v úplnom súhlase sama so sebou. „Čo môže byť skľučujúcejšie? Tam, kde sa končí pevnina, musí sa ľudský život zastaviť.“

„Pokiaľ človek nemá loď,“ podotkol som. „Keď tak nenávidíš pobrežie, prečo musíme každý rok chodiť do Great Yarmouthu?“

„Ach, leto na pobreží Norfolkku je úplne iný príbeh,“ odvetila rázne. „Budete taký láskavý a pôjdete so mnou do Munby, *monsieur* Poirot? Vy a Edward? Tak veľmi vás tam potrebujeme. Stanleyho Nivena zavraždili ôsmeho septembra a polícia dodnes nevie o nič viac ako v ten deň. Je to žalostné!

Prípád sa ani po vyše troch mesiacoch nepodarilo vyriešiť. Moja priateľka Vivienne je vystavená neznesiteľnému utrpeniu, čo je veľmi nespravodlivé, keďže, ako som povedala, pán Niven je pre ňu a pre nás všetkých úplne cudzí človek. Keby bol zavraždený inde... ale nebol.“ Matka si vzdychla. „Zavraždili ho na oddelení číslo šesť v Nemocnici svätého Walstana a úbohá Vivienne je z toho v hroznom stave.“

„Prečo, keď bol ten Niven pre ňu cudzí?“ nechápal som. „Prečo sa tvoja priateľka tak trápi, že ho zavraždili práve v tejto nemocnici?“

„Ak by som vám to teraz začala vysvetľovať, zmeškáme vlak,“ odvetila matka. „Musíme sa poponáhľať. Hneď ako si dáme čaj...“ znova sa pozrela na zatvorené dvere salóna, „musíme vyraziť. Teda ak súhlasíte, *monsieur* Poirot. Uistite ma, prosím, že v tejto veci môžem počítať s vašou pomocou.“

NEPLÁNOVANÝ VÝLET DO NORFOLKU

2

O dve hodiny a štyridsaťpäť minút sme Poirot, matka a ja sedeli vo vlaku smerujúcom do Norfolku. Toľko k tomu, že si vždy robím, čo chcem. Naozaj si to o mne myslí? Presne to si totiž myslím ja o nej: vždy dostane, čo chce – dokonca aj v tejto situácii, čo ma privádzalo do šialenstva. Koláčiky, čaj a luxus Poirotovho najlepšieho porcelánu vďaka vždy pohotovému komorníkovi Georgeovi.

Do poslednej chvíle som si bol istý, že Poirot jej žiadosť odmietne. Až príliš dobre som poznal výraz jeho tváre, keď sa chystal niekomu povedať nie, lebo sám som bol často osobou, ktorej to adresoval. V istom okamihu však

matka povedala niečo, čo vzbudilo jeho záujem. Videl som, kedy presne sa to stalo. Svetlo v jeho očiach sa zmenilo. Nevedel som prísť na to, čo spôsobilo tú zmenu.

Hovorila o obeti vraždy Stanleyom Nivenovi, ktorý mal podľa matky veselú povahu a veľkorysý a príjemný temperament. V čase smrti mal šesťdesiatosem rokov, starostlivú rodinu a podľa všetkého nemal žiadnych nepriateľov. Bol obľúbeným pacientom každého lekára a každej sestry v Nemocnici svätého Walstana, vždy sa smial a povzbudzoval ostatných napriek vlastným zdravotným problémom. Pôsoobil tak šťastne, že v jeho prítomnosti sa človek neubránil veselosti bez ohľadu na to, akú náladu mal pôvodne. V šesťdesiatich ôsmich rokoch bol na dôchodku, ale predtým pracoval ako vedúci pošty v Cromeri, kde mu zákazníci aj zamestnanci boli vrúcne oddaní.

Pri tomto bode opisu pána Nivena na mňa matka uprela prísny pohľad. „Takého človeka by nemali zavraždiť, Edward. Bol to veselý, obľúbený muž, ktorý celý život tvrdo pracoval a ktorý znášal slabé zdravie s veľkou húževnatosťou a úsmevom na tvári. Skutočne, ty a tvoji priatelia zo Scotland Yardu musíte všetkým darebákom v krajine vyslať jasný odkaz: ak mienia pripraviť ľudí o život, musia si vybrať kandidátov, ktorí si to zaslúžia viac. Iste, vziať život druhému človeku je vždy zlé. To mi nemusíš hovoriť, Edward – to ja som ťa učila o dobre a zle, ak si spomínaš. Lenže faktom je, že nie všetky zločiny sú rovnako ohavné. Kam tento veľký národ vlastne speje, keď človek ako Stanley Niven nie je v bezpečí? Nie že by mi na ňom osobne záležalo, rozumieš.“

„Áno, to si povedala veľmi jasne,“ odvetil som. „Záleží ti na tom len natoľko, nakoľko to znepríjemňuje život tvojej priateľke Vivienne.“

„Nielen jej,“ namietla matka. „Dotýka sa to celej rodiny. A je to oveľa viac než len nepríjemnosť, Edward, takže, prosím, nebuď taký uštipačný. Vivienne je... za tie tri mesiace od vraždy z nej zostala už len ľudská schránka. Ten pohľad je desivý. Samozrejme, že na smrti Stanleyho Nivena niekomu niekde záleží – o tom nepochybujem. Nikdy som nemala v úmysle naznačiť opak. Ako vždy si odhodlaný všetko, čo poviem, interpretovať tým najľudskejším spôsobom.“

Poirot ju požiadal, aby vysvetlila súvislosť medzi vraždou v nemocnici a trápením svojej priateľky: „Prečo z vašej priateľky Vivienne zostala v dôsledku jej utrpenia len schránka?“

„Pretože ak sa tento zločin nevyrieši do začiatku nového roka, potom môže byť zavraždený aj Arnold – teda pri najmenšom Vivienne si to myslí. A ona sama určite načisto príde o rozum. Obávam sa, že nenávratne. Mám vám to vysvetliť, *monsieur Poirot*? Mohla by som vám povedať niečo z toho príbehu, kým si dáme koláč.“

Poirot neodpovedal hneď. Namiesto toho si zamrmlal popod nos: „V jeho prítomnosti sa človek neubránil veselosti.“ Potom si prstami uhladil fúzy, uprene hľadiac na porcelánový čajník na stolíku medzi nami. Zakrátko s povzdychom povedal: „Zdá sa, že musíme zmeniť plány, Catchpool, a sprevádzať vašu matku do Norfolk.“

Bola to jej zmienka o veselosti, ktorú vzbudzoval Stanley Niven, prečo si to rozmyslel? Ak áno, nevidel som v tom žiaden význam. Žiadne ďalšie vysvetlenia však nezazneli – od kohokoľvek, o čomkoľvek – a nasledoval zhon v súvislosti s prípravami na cestu. Teraz, keď nás vlak dopravil do Norfolk, som rovnako ako v Poirotovej obývačke stále nechápal, prečo nevyriešená vražda Stan-

leyho Nivena ničí život matkinej priateľky Vivienne a vyvo-
láva v nej strach, že zavraždia aj jej manžela.

Keď sa naším vozňom prehnal nemilosrdný závan vetra, upol som sa na jedinú útechu, ktorá bola naporúdzi, a tou boli Poirotove slová, len čo si pred vystúpením na stanici nasadil klobúk a obliekol kabát: „To, čo sa norfolskej po-
licii nepodarilo za tri mesiace a jedenásť dní, pokúsím sa ja uzavrieť za... povedzme za desať hodín.“ Usmial sa. „Nepočítajúc čas, keď budem spať, prirodzene. Vražda bo-
la spáchaná na nemocničnom oddelení? *Eh bien*, pár otá-
zok tamojším sestričkám, ďalšie na policajnej stanici... Niekoľko odpovedí – pravdivých alebo lživých, pravdepo-
dobne oboje. Potom ticho sedieť a nechať malé sivé bun-
ky robiť svoju prácu. Od začiatku do konca mi to možno bude trvať pätnásť hodín, kým pochopím, čo sa stalo. Je však nepravdepodobné, že by to trvalo dlhšie.“

Obrátil sa na moju matku: „Nemajte žiadne pochyb-
nosti, madam. Vyriešim vraždu Stanleyho Nivena a vrátim sa domov v priebehu niekoľkých dní. Catchpool a ja strá-
vime Vianoce *chez Poirot*, ako sme sa dohodli.“

„Nie, nie,“ zamietla jeho slová mávnutím ruky. „V žiadnom prípade. Zostanete aspoň do dvadsiateho siedmeho.“ Na zdôraznenie svojich slov rázne dodala: „Nepustím vás skôr ako na Druhý sviatok vianočný, *monsieur Poirot*. Je lepšie, ak to viete hneď od začiatku. Nepochybujem o tom, že sa vám podarí odhaliť zločin v krátkom čase, ale viete, vaša návšteva v Munby má dva ciele a vyriešenie vraž-
dy v Nemocnici svätého Walstana je len jedným z nich. Oba sú rovnako dôležité.“

„Catchpool, boli by ste taký láskavý a zatvorili okno, ktoré je otvorené vo vedľajšom vozni?“ požiadal ma Poi-

rot. „Ten víchor mi odfúkne fúzy z tváre späť do Whitehaven Mansions. Určite je niekde otvorené okno, a keďže všetky, ktoré vidím, sú zatvorené...“

Urobil som, čo chcel. Mal, samozrejme, pravdu.

„Takže Stanley Niven podstúpil operáciu v Nemocnici svätého Walstana bezprostredne pred tým, ako ho zabili?“ spýtal sa Poirot matky, keď som sa vrátil.

„Áno,“ prisvedčila. „No nepýtajte sa ma, čo mu operovali. Viem len, že sa očakávalo, že sa zotaví. Jeho prípad bol úplne iný ako Arnoldov.“

„Kto je Arnold?“ spýtal sa Poirot.

„Viviennin manžel. Budú našimi hosťami v Munby: Arnold a Vivienne Laurierovci. Patrí im Frellingsloe House.“

„Arnold je tiež chorý?“ chcel vedieť Poirot.

„Zomiera,“ hádal som nahlas. Matka mi určite spomínala, že niektorý člen rodiny Laurierovcov je smrteľne chorý.

„Áno, tomu chudákovi zostáva už len veľmi málo času,“ potvrdila. „Doktor Osgood – to je Arnoldov lekár a zároveň jeho a Viviennin podnájomník – povedal, že Arnoldovi zostáva nanajvýš tri až šesť mesiacov.“

Ešte menej času ako jeho domu, zamyslel som sa.

„A čoskoro ho prevezú do Nemocnice svätého Walstana, kde stráni zvyšok života,“ dodala matka. „Na oddelení číslo šesť, preto je to taký naliehavý problém.“

„Posledné, čo ten Arnold musí chcieť, sú ďalší dvaja hostia,“ utrúsil som. „Dvaja cudzinci.“

„Ach, Hercule Poirot je v Arnoldovej mysli všetko, len nie cudzinec. Preto vy dvaja zostanete aspoň do druhého sviatku...“

„Non, madam...“

„Ak nie do dvadsiateho siedmeho. Áno, pán Poirot. To

bude Arnoldovo osobitné potešenie, nahradíte mu tak to, o ktoré ho mienite pripraviť. Toto nové potešenie bude oveľa lepšie: jeho posledné Vianoce v milovanom Frellym nielen s rodinou, ale aj s jeho veľkým hrdinom.“ Posledné slovo zašepkala s mimoriadnou úctou.

„Čo je Frelly?“ spýtal sa Poirot.

„Je to komická prezývka domu – Frellingsloe House –, ktorú vy ani ja nie sme povinní používať,“ vysvetlil som mu.

„Ach, Edward, nebuď taký frfloš,“ vyprskla matka.

„Madam... vraveli ste, že sa chystám pripraviť *monsieur* Lauriera o radosť. Čo ste tým mysleli?“

„Ach, vôbec mu to nebude prekážať! Potešenie z toho, že strávi Vianoce s vami...“

„Dost! S takýmto potešením nesúhlasím.“ Poirot hovoril pomaly a zreteľne. Pobavilo ma, ako sa domnieva, že tento prístup by mohol na matku zabrať. „Pýtal som sa na pôvodnú záležitosť. Vraveli ste, že Arnolda Lauriera pripravím o niečo, čo je preňho dôležité, lenže ja nemám najmenšiu chuť pripraviť umierajúceho človeka o čokoľvek a nemám ani poňatia, čo za potešenie pôvodne očakával. Prosím, madam, vysvetlite, čo ste mali na mysli. A taktiež mi prestaňte hovoriť, čo mám a čo nemám robiť, inak vystúpim na najbližšej stanici a pôjdem domov.“

„Božemôj, vy muži.“ Matka pokrútila hlavou. „Tvárite sa, akoby som sa snažila držať vás v nevedomosti, *monsieur* Poirot, hoci mojím jediným želaním je povedať vám o tom všetko. Pôvodné potešenie, ako ste to nazvali – to, na ktoré sa Arnold teší s dychtivým očakávaním školáka, ktorý sa nevie dočkať guľovačky –, je vyriešenie vraždy Stanleyho Nivena. Myslím tým, že ju chce vyriešiť on osobne. Mieni to urobiť, len čo ho v novom roku prijmú do Nemocnice svä-

tého Walstana.“ Vlak sa zatriasol, zrejme rovnako šokovaný týmto najnovším zvratom v príbehu ako ja. Predpokladal som, že Arnold Laurier je slabý a bezvládnny, ako to býva u ľudí, ktorí už majú svoje dni zrátané.

„Ten úbohý blázon chce byť tým, kto chytí vraha,“ pokračovala matka. „Čoskoro bude ‚na mieste činu‘, ako stále s veľkou chuťou opakuje, a bude tak v dokonalej pozícii na to, aby spustil pátranie. Ste jeho inšpiráciou, *monsieur* Poirot. Tvrdí, že dobre pozná vaše metódy, a každému opakuje, že to určite zvládne – on, Arnold Laurier, uspeje tam, kde inšpektor Mackle a jeho ľudia zlyhali. Ak polícia nechytí páchatel'a po troch mesiacoch úsilia, potom ho pravdepodobne nechytí nikdy – to tvrdí on. Už roky je vaším najoddanejším fanúšikom, odkedy sa odo mňa dozvedel všetko o vašom a Edwardovom prvom prípade a o tom, ako odborne ste ho vyriešili. Obávam sa, že je vami tak trochu posadnutý. Ak sa o vás niekedy v novinách objavila čo i len najmenšia zmienka, môžete mi veriť, že Arnold ju vystrihol a nalepil do svojho albumu. A keďže sa má hneď po vianočných sviatkoch presťahovať do Svätého Walstana... nuž, argumentuje tým, že ležať na nemocničnej posteli a čakať na smrť nie je ani zďaleka taká zábava ako pustiť sa do pekného, šťavnatého prípadu vraždy...“

„Na vražde nie je nič pekné,“ namietol som.

„Presne tak, Edward.“ Matka ma obdarila vzácnym súhlasným pohľadom a potom sa obrátila späť k Poirotovi. „Preto je drahá Vivienne celá bez seba. S Arnoldom sú šťastne zosobášení už štyridsať rokov. Bezvýhradne súhlasila s plánom poslať Arnolda do Nemocnice svätého Walstana, kým tam nedošlo k vražde. Teraz ju tá vyhlídka, pochopiteľne, naplňa hrôzou. Desí ju, že keď je vrah

z nemocnice stále na slobode, Arnold môže byť ďalšou obeťou – najmä ak všetkým oznámi, že jeho poslaním je zistiť pravdu o tom, kto zabil Stanleyho Nivena. Arnold rozhodne nie je jemný ani zdržanlivý typ a nepochybne povie všetkým lekárom, ostatným pacientom a každému, kto bude počúvať, že sa ‚hrá na Poirota‘, ako to sám nazýva. Tvrdí, že sa nebojí, a zdá sa, že vôbec nechápe Viennin strach. Práve naopak: chichoce sa ako dieťa, ktorému štekla bruško, a vyhlasuje: ‚Aj tak zomriem, miláčik‘, akoby to bola len jedna veľká zábava. ‚Čo je na tom zlé?‘ vraví. ‚Môžem zomrieť šťastný, s mozgom zamestnaným čímsi dôležitým, v službách spravodlivosti.‘ Vždy sa pre všetko priveľmi nadchne a nehľadí na seba.“

„Je to šťastný človek, ten pán Laurier?“ vyzvedal Poirot.

„Ach áno,“ odvetila matka. „Ešte pred tým, ako zavraždili Stanleyho Nivena, vďaka čomu získal nový projekt v podobe riešenia zločinu, vždy si vedel nájsť niečo, pre čo sa nadchol. Dokonca aj vtedy, keď mu doktor Osgood oznámil, že jeho čas sa kráti. Hneď vyhlásil: ‚Ach, ale ako som si ten život na tomto svete užil, Robert. Ako som si ho užil.‘ Robert je krstné meno doktora Osgooda,“ dodala matka zbytočne. „Keby niekto iný zaujal takýto bezstarostný postoj k vlastnému skonu, čo najhorlivejšie by som to odsúdila, ale... s Arnoldom sa akosi nedá nesúhlasiť. Asi pre ten jeho entuziazmus.“

Poirot sa tváril mimoriadne ostražito, keď sa spýtal: „Tí, čo Arnolda Lauriera poznajú, môžu ho opísať ako veselého?“

„Toto slovo akoby vynašli práve na jeho opis,“ zdôraznila matka.

„Je to teda vlastnosť, ktorú má spoločnú so Stanleyom Nivenom?“

Takže som mal pravdu: práve zmienka o Nivenovej veselej povahe vzbudila v Poirotovi mimoriadny záujem. Teraz sa zdalo, že ho rovnako fascinuje informácia, že aj Arnold Laurier bol veselý a neviazaný typ. Prečo, preboha?

„Máte pravdu,“ prisvedčila matka. „To mi nenapadlo. Prosím vás, nespomínajte pred Vivienne túto... povahovú podobnosť. Už teraz je celá bez seba od starostí z tej druhej záležitosti.“

„Z akej druhej záležitosti?“ chcel som vedieť.

„Tá druhá vec, ktorú majú Arnold a Stanley Niven spoločnú: oddelenie číslo šesť v Nemocnici svätého Walstana. Stanley Niven tam mal súkromnú izbu – tú, v ktorej ho zavraždili. A hneď do vedľajšej izby sa má začiatkom januára nasťahovať Arnold. Oddeľuje ich len jediná stena,“ povedala, akoby sa domnievala, že dve nemocničné izby by malo oddeľovať niečo pôsobivejšie alebo podstatnejšie. „Iste, nemocnica by možno súhlasila s tým, aby Arnoldovi prideliili inú izbu, ale on o tom nechce ani počuť. Keby mohol, zobral by si práve tú izbu, v ktorej zavraždili pána Nivena. Vraj nie je nič lepšie, ako byť priamo ‚na mieste činu‘. Taktiež odmieta zostať doma a dožiť zvyšok svojich dní vo Frellym, hoci Vivienne ho prosila, aby si to rozmyslel. Preto je vaša návšteva v Munby taká dôležitá, *monsieur* Poirot. Žiadny iný plán nemôže fungovať. Verte mi, že by som vás nevyrušovala, keby to nebolo absolútne nevyhnutné. Toto je jediný spôsob. Vivienne vám bude nesmierne vďačná, ak to zvládnete na oboch frontoch, a ja takisto.“

„Na akých frontoch?“ Zdalo sa, že ho to vyvádza z miery. Neznášal, keď niečomu nerozumel. „Čo presne chcete, aby som zvládol?“

„Nevysvetlila som vám všetko dosť dôkladne?“ spýtala sa matka. „Úloha číslo jeden: stráviť Vianoce vo Frellym s chudákom Arnoldom. Nič mu neurobí väčšiu radosť – a vy sa ešte môžete tešiť na mnoho ďalších Vianoc, *monsieur Poirot*. On nie. Nepokazte mu tie posledné.“

„Mama, to je ukrutne nespravodlivé...“

„Už som Vivienne povedala, že ste s tým plánom súhlasili,“ pokračovala matka. „Dnes bude mať čo robiť, aby pripravila Arnolda na úžasné prekvapenie: príchod najdokonalejšieho vianočného hosťa!“

„*Madame*, koľkokrát vám mám opakovať, že nemôžem zostať až do...“

„A úloha číslo dva: vyriešiť vraždu Stanleyho Nivena, aby toho ničomníka, čo ho zabil, mohli odvieť na šibenicu – aby už nepredstavoval hrozbu pre Arnolda ani pre nikoho iného u Svätého Walstana. Potom sa Vivienne nebude musieť ničoho báť. Bude vedieť, že keď sa Arnold presťahuje do svojej nemocničnej izby, bude pred vrahom v bezpečí.“ Matka to mala všetko pekne premyslené. „Musí byť ukrátený – vami, *monsieur Poirot* – o potešenie z vyriešenia vraždy Stanleyho Nivena. Ako kompenzáciu dostane iný darček: strávi svoje posledné Vianoce vo Frellym s vami ako hosťom.“

„*Madame*...“

„A možno by ste ho mohli zasvätiť do riešenia niektorých vašich zločinov. To by sa mu náramne páčilo – hoci sa nesmie k tej nemocnici ani priblížiť, kým tam stále číha vrah. Pokiaľ je však doma v bezpečí, nie je dôvod, prečo by ste sa mu nemohli trochu zdôveriť.“ Matka sa usmiala. „Občas s ním niečo prekonzultujte, nech sa cíti užitočný. Nejak tak, ako to robíte s Edwardom,“ dodala.